

EKKLESIA AMSTERDAM, kinderkerstverhaal 2020

De engel met het lampje

Mirjam Rigterink

In een doos op zolder bij Roos lag een kleine engel. Ze was wit met glitters. Onderaan haar voeten zat een soort knijper. Daarmee kon je haar bijvoorbeeld op een tak vastknijpen, van de kerstboom. Onder een van haar vleugels zat ook een klein knopje. Als je dat heen en weer schoof, ging het lichtje in haar buik aan. Het engeltje zelf vond dat fantastisch. Geen enkele bal in de boom had een lampje. Ja, er waren heel veel lampjes natuurlijk. Maar die zaten vast aan een snoer en ze zagen er ook nogal saai uit. Terwijl ZIJ, zij had een prachtige glitterjurk EN een lampje. En ze kon natuurlijk in de boom, maar Roos kneep haar ook wel eens vast aan haar bed of haar bureau. Als de kerstspullen weer werden opgeborgen, hoopte de engel altijd dat ze haar zouden vergeten. Ze zou toch op nog veel meer dagen licht kunnen geven? Heus niet alleen met kerst. En licht – dat wilde toch iedereen, altijd en overal?

Op een middag was het weer zover. Het engeltje hoorde stappen op de zoldertrap. Zou ze nu van zolder worden gehaald? Zenuwachtig lag ze in haar doosje. JA! Ze voelde hoe het doosje werd opgetild, de deksel ging open. Daar was het vrolijke gezicht van Roos! Roos' hand ging onmiddellijk naar het knopje onder haar vleugel. De kleine engel kreeg een warm gevoel in haar buik en een bloos op haar wangen: het lampje was aan. 'Ik heb de kerst-engel gevonden!', hoorde ze Roos roepen. En terwijl de dozen met ballen en lampjes naar beneden werden getild, nam Roos de engel mee naar haar kamer en knipte haar vast op het randje van haar stapelbed.

"Ben je daar weer? Wat geef je toch mooi licht!", zei Roos.
Het engeltje glom trots.

Terwijl Roos en haar familie even later beneden de boom aan het versieren waren, keek de engel eens om zich heen in de kamer. Tjonge, er hingen nieuwe foto's aan de muur en er stonden dikke boeken op het plankje naast Roos' bed. Roos had vast al heel goed leren lezen. Terwijl het engeltje de titels op de ruggen probeerde te lezen, kwam Roos terug haar kamer in gestormd. Het was donker, maar Roos deed geen licht aan. Ook het lampje van de engel liet ze uit. Ze klom naar boven in haar stapelbed en kroop in een hoek. Wat zou er zijn? De engel schraapte haar keeltje: "Hmmm. Hallo? Hey, Roos. Wat is er? Waarom zit je daar weggekropen?"

Het bleef stil.

"Roos, doe mijn lichtje even aan."

Roos zei nog steeds niks.

"Roos, doe mijn mooie lichtje nou even aan!"

"Ik wil helemaal geen licht aan!"

Geen licht? Verbouwereerd fronste de engel haar wenkbrouwen. Geen licht? Iedereen wilde toch altijd licht aan? Van licht werd je vrolijk en warm en je kon er beter door kijken. Hoezo wilde Roos geen lampje aan? Het bleef even stil. Toen mompelde de engel zachtjes:

"Roos... ik snap het niet... Je wordt toch altijd heel vrolijk van mijn lampje?? Je pakt mij altijd als eerste van zolder. En dan knip je als eerste mijn lampje aan..."

Roos draaide zich om naar het engeltje.

“Ik wil geen licht aan, omdat ik niet wil dat iemand ziet wat ik in mijn hand heb. Ik wil er zelf niet eens naar kijken.”

De engel dacht even na. Toen zei ze:

“Roos, als je mij vertelt wat het is, vertel ik het aan niemand, hoor.”

En zachtjes hoorde ze Roos zeggen:

“Ik heb per ongeluk een kerstbal kapot geknepen. En niet zomaar een. Het is een heel oude. Hij is nog van mijn oma geweest. Het is de lievelingsbal van mijn moeder. Een hoofd van een kerstmannetje. Ik weet gewoon dat mijn moeder echt heel verdrietig is als ze erachter komt dat ie kapot is.”

O... De engel dacht weer even na. Ze had zich nooit bedacht dat licht natuurlijk mooi en leuk kan zijn en heel handig als je iets wilt zien, maar dat je er ook een hekel kan hebben als je juist liever NIET naar iets wil kijken.

“Roos?”, zei ze voorzichtig. “Roos, als we nou gaan kijken of we de bal nog kunnen lijmen... Maar dan moet je wel eerst mijn lampje aan doen. Anders zie je niks en dan lukt het zeker niet.”

Langzaam draaide Roos zich om, knipte het lampje van de engel aan en deed haar hand open. Daar lag de bal – in twee grote stukken.

“Oei”, liet de engel zich ontglippen, maar toen schraapte ze snel haar keel en vervolgde:

“Hmm, nou, volgens mij valt dat best te lijmen, hoor.”

“Denk je?”, zei Roos.

Ze legde de stukken naast de engel, klom naar beneden, haalde lijm – en bij het licht van de engel lijmden ze de stukken aan elkaar. Samen zaten ze stil te wachten of het netjes aan elkaar bleef zitten. Ja hoor. Het zat goed vast.

“Met die barst door zijn gezicht lijkt het net of ie lacht, vind je niet? Eigenlijk zie je er bijna niks van”, opperde de engel.

Roos glimlachte: “Mmm, nou, jij ziet het wel heel erg zonnig in. Ik vind dat je de barst nog best goed ziet. Je hebt wel gelijk – het lijkt een beetje op een lach. Maar ik denk dat ik toch maar even aan mama ga vertellen wat er is gebeurd.” Voorzichtig klom ze met de gelijmde bal naar beneden en verdween uit haar kamer.

Twee tellen later stond ze toch weer boven aan de trap van het stapelbed.

“Ik heb je nog even nodig”, zei ze en nam de engel mee de gang op, naar de kamer van haar broertje.

“Ik heb iets voor je”, hoorde de engel Roos tegen haar broertje zeggen.

Het engeltje kende Roos' broertje wel. Hij heette Tijs en Tijs was bang in het donker. De engel snapte dat heel goed en ze was trots dat Roos haar had meegenomen. Maar Tijs was boos.

“Ik wil helemaal geen lampje aan!”, riep hij. “Er zitten monsters onder mijn bed en als het donker is, zie ik die tenminste niet.”

“Lieve Thijs”, zei Roos. “Ik beloof je dat ik bij je blijf als ik het lampje aan doe. Wat vind je daarvan? Dan kijken we samen. Dat is echt veel beter dan alleen. En wie weet valt het mee met je monsters. Zijn ze kleiner of anders of zelfs helemaal weggegaan.”

Wat denk jij? Heeft Tijs gekeken? Ik weet het niet. Die avond kon de engel in elk geval niet helpen. Haar batterij was op. Wat een pech... Dat was toch wel haar grootste nachtmerrie. Terwijl ze die avond teleurgesteld – en zonder lampje – in de boom stond, kreeg ze na verloop van tijd wel meer oog voor de andere ballen. Van veel licht kan zelfs een engel een

beetje verblind raken, soms... Best mooi waren ze eigenlijk, die andere ballen, en dat snoer van lichtjes. En het kerstmannetje? Precies waar de barst was gelijmd, scheen het licht van de kerstlampjes prachtig door zijn gezicht.

Zo kán het zijn.